

Hồi 77**Thấy Cừ Nhân, Tây Môn Bỏ Vía**

Lão áo xanh thân nhiên tra kiếm vào vỏ. Lão rút kiếm, động thủ chỉ trong một nháy mắt, khiến người ta không kịp nghĩ tới. Nếu không thấy lão tra kiếm vào vỏ thì không hiểu lão hạ thủ lúc nào.

Tên kiếm sĩ thứ hai thấy thế mặt xám như tro tàn. Hồi lâu mới la lên:

- “Nghịch Bạt Khoái Trảm”!

Cam Đường ẩn nấp trong đồng đá không khỏi kinh hãi run bần bật. Cái tên “Nghịch Bạt Khoái Trảm” chàng đã được nghe qua, một chiêu kiếm của phái Vô Song tại đất Phù Tang. Kiếm thuật phái Vô Song cao nhất đất Phù Tang lại lăm nhai tài. Nhưng chỉ nghe lời đồn, ít khi được gặp võ sĩ Phù Tang vào đất Trung Nguyên.

Chàng tự hỏi:

- Phải chăng lão áo xanh là võ sĩ ngoài bể đông? Nhưng sao khẩu âm và tướng mạo lão chẳng khác gì người Trung Nguyên? Chiêu kiếm này chẳng những kỳ bí mà còn tàn nhẫn nữa, rất có thể khiêu chiến được với Tây Môn Tung. Giả tử lão áo xanh này giao thủ với mình mà mình đem Thiên Tuyệt kiếm thuật ra tỷ thí, chưa chắc đã ăn đứt lão được. Nhưng lão là ai? Giữa lão với Tây Môn Tung có thù hằn gì?

Cam Đường còn đang ngẫm nghĩ thì lão áo xanh nhìn tên kiếm sĩ áo gấm đang đứng thộn mặt ra rồi bảo gã:

- Người đem xác đồng bạn về và nói cho Tây Môn Tung hay là có cố nhân đứng chờ ở đây.

Tên kiếm sĩ áo gấm không nói gì nữa, cấp thi thể đồng bạn lên rồi chạy thẳng xuống núi.

Lão áo xanh ngửa mặt lên nhìn đám mây trắng trên trời, oai nghiêm như một pho tượng đá, lão vẫn đứng yên chỗ cũ không xê xích nửa bước.

Cam Đường vẫn chưa xuất hiện. Lão áo xanh dường như quên rằng chàng hãy còn ngồi đó.

Cam Đường trong lòng rất là cảm khái. Chàng nhìn thái độ lão áo xanh, phát giác ra công phu hàm dưỡng của mình hãy còn chưa đủ, tuy chàng đã học hết chín đoạn Thiên Tuyệt võ học mà về điểm này còn thua lão rất xa. Trong khoảng thời gian rất ngắn ngủi chàng tìm ra được một chân lý và như vậy võ công chàng đã cao thâm hơn một bậc. Chàng cảm thấy vừa rồi mình nổi nóng muốn phá đài kỷ niệm là một hành vi

diên rồ, ngu xuẩn. Vụ này cần cho thiên hạ biết rõ để chính những người đã lập dài tự hủy đi mới đúng.

Cam Đường nảy ra một quyết định. Lát nữa hai bên quyết đấu, chàng không thể để Tây Môn Tung chết được, vì lão đã phạm nhiều tội ác. Lão áo xanh xem chừng không phải hạng tà ác, chàng cũng không thể để lão chết về tay Tây Môn Tung.

Trong lòng chàng đã phát ra sinh cảm tình với lão già áo xanh.

Nửa giờ trôi qua. Bỗng có tiếng gió ào ào vọng lại. Mấy chục bóng người ồ ạt đi tới. Đầu tiên là một lão già mình mặc cẩm bào. Lão chính là Tây Môn Tung, người vừa lên ngôi minh chủ võ lâm.

Bọn người theo sau đứng thành hình cánh cung, để Tây Môn Tung đứng giữa đối diện với lão áo xanh.

Chạm mặt kẻ thù, Cam Đường cặp mắt đỏ ngầu. Bầu máu nóng sôi lên sùng sục. Nhưng thoáng cái chàng đã dẹp cơn khích động, vì chàng vừa học được tính nhẫn nại của lão áo xanh.

Bọn người đi theo Tây Môn Tung đủ cả tăng đạo, tục, ni. Hiển nhiên là những nhân vật đại biểu các môn phái đang trú ngụ tại Ngọc Diệp Bảo. Trong đám người này, Cam Đường nhận được tam trưởng lão Bạch Vô Kỵ của phái Thiên Tuyệt; Vô Tướng đại sư, giám diện phái Thiếu Lâm; Ngọc Nhỡn Cái Lương Thượng Thông, trưởng lão Cái Bang; Vệ Võ Hùng, thiếu bảo chúa Thanh Long Bảo. Còn những người khác thì chàng không biết.

Lão áo xanh vẻ mặt vẫn thản nhiên ung dung nhìn Tây Môn Tung.

Bao nhiêu cặp mắt đổ dồn vào lão áo xanh với vẻ nghi ngờ. Tây Môn Tung chấp tay thi lễ hỏi:

- Bằng hữu là cao nhân phương nào?

Lão áo xanh hững hờ đáp:

- Tây Môn Tung! Đáng lẽ tại hạ phải kêu các hạ bằng minh chủ... Không hiểu các hạ quên ta thật hay giả vờ?

Tây Môn Tung nhìn kỹ lão áo xanh hồi lâu rồi cười ha hả, nói:

- Bản tòa cam bề thất lễ. Mười mấy năm không gặp nhau, Tư Đồ huynh vẻ mặt khác trước nhiều. Sao Tư Đồ huynh không dời gót ngọc vào tề bảo để hàn huyên chuyện cũ mà cứ thích gặp bản tòa ở đây?

Lão áo xanh cười lạt, đổi giọng:

- Minh chủ! Minh chủ còn nhận ra tại hạ kể cũng khá đấy. Tại hạ vẫn chưa chết chắc minh chủ ngạc nhiên lắm thì phải?

Tây Môn Tung biến sắc nhưng cố giữ vẻ bình tĩnh. Hấn gờ tay lên nói:

- Hẳn các vị cũng đã từng nghe danh hiệu Thanh Y Kiếm Khách Tư Đồ Vọng rồi chứ?

Một tiếng “ủa” vang lên!

Đám đông buột miệng la hoảng. Trưởng lão Cái Bang là Ngọc Nhỡn Cái Lương Thượng Thông cất giọng quái gở hỏi:

- Tư Đồ Vọng! Lão còn nhớ được lão khát cái này không?

Thanh Y Kiếm Khách Tư Đồ Vọng chấp tay nói:

- Xin tha thứ cho bản nhân bữa nay không thể nói đến chuyện cũ được. Nếu bản nhân còn sống sẽ có ngày đến nhà tạ tội.

Tây Môn Tung lại chấp tay hỏi:

- Tư Đồ đại hiệp có điều chi dạy bảo?

Thanh Y Kiếm Khách Tư Đồ Vọng đảo mắt nhìn quần hùng hỏi:

- Minh chủ! Xin minh chủ nói rõ trước lập trường của các vị đây?

- Những vị này đều là đại biểu các phái võ lâm ở Trung Nguyên. Khi nào có việc phân tranh đều do các vị cộng đồng quyết đoán.

- Sự việc giữa chúng ta đây thuộc về cuộc phân tranh võ lâm hay chỉ là sự thù oán cá nhân?

- Bản tòa không hiểu ý đại hiệp muốn nói thế nào?

- Không hiểu thật hay là giả vờ?

- Địa vị của bản tòa không thể mở miệng nói càn.

- Bữa nay tại hạ đến đây là để đòi món nợ cũ.

- Giữa đại hiệp và bản tòa không thù oán gì nhau, sao lại có chuyện đòi nợ?

- Mi muốn phủ nhận chẳng?

Tây Môn Tung tựa hồ sức nhớ ra điều gì, hắt ồ lên một tiếng rồi nói:

- Đúng rồi! Phải chăng Tư Đồ đại hiệp muốn nói đến vụ Thánh Thành năm trước? Thực ra ngày ấy...

Cam Đường nghe thấy hai chữ “Thánh Thành” trong lòng không khỏi kinh ngạc. Bỗng thấy Thanh Y Kiếm Khách Tư Đồ Vọng ngắt lời Tây Môn Tung:

- Im miệng đi! Tư Đồ Vọng này đã đến đây thì mi đừng nên dùng lời nói khéo để ngụy biện...

Tây Môn Tung sa sầm nét mặt, trầm giọng:

- Nếu thế thì bản tòa lại càng không hiểu nữa.

Thanh Y Kiếm Khách Tư Đồ Vọng vẫn bình tĩnh nói:

- Tây Môn Tung! Tư Đồ Vọng này nhà tan người chết. Suýt nữa chính mình cũng mất mạng. Năm ấy tại Thánh Thành chứng nghiệm về kiếm thuật đã biết là mi dùng thủ đoạn dê hèn làm việc vô sỉ đó. Thế mà...

Tây Môn Tung không chờ lão nói hết vội ngắt lời:

- Tư Đồ Vọng! Đừng dài dòng nữa. Người đến đây với mục đích gì?

- Đòi nợ!

- Người tính thế nào bây giờ?

- Có những bạn đồng đạo ở đây làm chứng cho rất hay...

- Đây là việc riêng, không liên quan gì đến toàn thể võ lâm.

- Mi sợ lời đuôi độc ác vô liêm sỉ phải không?

- Khéo nói giỡn! Tây Môn Tung này đầu đội trời chân đạp đất, còn việc gì không dám đưa ra công chúng. Có điều ta không muốn vụ ân oán cá nhân lại dính líu đến đồng đạo võ lâm mà thôi. Ta cũng không muốn đem địa vị bản thân làm trở ngại đến tinh thần võ sĩ.

- Mi “đội mũ” đường hoàng đấy! Nhưng bản nhân cũng theo lời mi.

Tây Môn Tung quay lại bảo đại biểu các phái:

- Xin các vị thành toàn cho bản tòa mà rời khỏi nơi đây.

Đại biểu các phái ngơ ngác nhìn nhau. Vệ Võ Hùng lớn tiếng la lên:

- Không được!

- Hiền tể có cao kiến gì?

- Minh chủ là đầu rồng, đâu có thể khinh mạn hai chữ Võ Thánh được. Minh chủ đã hy sinh cho võ lâm không biết đến thế nào mà nói. Vậy thì ân oán cá nhân của minh chủ cũng là vinh nhục của toàn thể võ lâm. Theo ngu kiến của đệ tử thì vụ này phải đem ra công đoán.

Vô Tướng đại sư phái Thiếu Lâm tuyên Phật hiệu rồi nhìn Thanh Y Kiếm Khách hỏi:

- Tư Đồ thí chủ có muốn để cho đồng đạo võ lâm đứng làm trọng tài không?

Thanh Y Kiếm Khách Tư Đồ Vọng vẫn mặt lạnh như tiền đáp:

- Tại hạ có lý đâu không muốn phục tòng công lý cùng chính nghĩa?

Ngọc Nhẫn Cái Lương Thượng Thông đại biểu Cái Bang lại lên tiếng:

- Tư Đồ lão hữu! Lão hữu hoài nghi lập trường của võ lâm chẳng?

Thanh Y Kiếm Khách cười đáp:

- Lão hữu! Tư Đồ Vọng này đã xin lỗi trước rồi. Nếu còn sống được sẽ có ngày đến nhà tạ tội.

- Theo lời lão hữu thì phải đi đến chỗ quyết đấu sinh tử hay sao?

- Bản nhân nhà tan người chết, may mà còn tấm thân cô độc. Thế thì món nợ đó bỏ làm sao được?

- Lão hữu đã biết võ lâm minh chủ đây được toàn thể võ lâm Trung Nguyên suy tôn lên chưa?

- Phải chăng lão hữu muốn uy hiếp bản nhân?
- Đó là lão phu nhắc nhở lão hữu mà thôi.
- Theo ý lão hữu thì...
- Để đại biểu các phái tổ chức một vụ công đoán.
- Như vậy cũng hay.

Tây Môn Tung lớn tiếng:

- Tư Đồ đại hiệp! Bản nhân coi địa vị mình chủ không lấy gì làm trọng, mà chỉ thuận theo bốn phận con người võ sĩ. Danh hiệu Võ Thánh bản nhân cũng không muốn tiếp nhận.

- Liệu mi có xứng đáng là một võ sĩ không?

- Tư Đồ Vọng! Bất tất người phải dùng lời nói để bức bách người. Người muốn nghĩ sao thì nghĩ, bản nhân vẫn tiếp thụ cuộc khiêu chiến của người. Sau khi kết thúc cuộc tỷ đấu sẽ bàn đến việc phải trái.

Thanh Long thiếu bảo chúa Vệ Võ Hùng vượt mọi người lướt ra lớn tiếng nói:

- Minh chủ! Xin để cho đệ tử lãnh giáo kiếm thuật của Tư Đồ đại hiệp.

Tây Môn Tung chau mày nói:

- Hiền tể! Không thể lấy công luận để bàn việc tư. Bản tòa không cho người làm như vậy.

Vệ Võ Hùng la lên:

- Tư Đồ đại hiệp đã ra chiêu “Nghịch Bạt Khoái Trảm” của xứ Phù Tang để giết một tên thị vệ. Một võ sĩ Trung Nguyên mà dùng kiếm thuật Phù Tang thì thực có điều khả nghi. Đệ tử hãy gác tình sư đồ ra ngoài, đặt mình vào lập trường võ minh để khiêu chiến Tư Đồ đại hiệp.

Tây Môn Tung khoát tay nói:

- Võ Hùng! Không được lỗ mãng! Bản lãnh người...

Hắn nói dở câu thì ngừng lại, nhưng cũng rõ là bản lãnh Vệ Võ Hùng không đủ để khiêu chiến.

Vệ Võ Hùng đỏ mặt lên kháng nghị:

- Minh chủ! Đệ tử vì võ minh mà ra tay, dù có bị chết cũng không hối hận.

Vệ Võ Hùng là đồ đệ Tây Môn Tung. Gã từng hóa trang làm Tây Môn Tung để điều khiển mọi việc tại Ngọc Diệp Bảo đảng che tai mắt mọi người. Về điểm này Cam Đường đã biết rõ. Thầy trò hắn kẻ tung người hứng, Cam Đường biết là chúng có âm mưu, nhưng chàng không thể xuất hiện để làm lỡ đại cuộc. Lòng chàng căm hận đến cực điểm. Xem chừng Tây Môn Tung có ý muốn cố sức ngăn trở không để sự thực phơi bày ra mà Vệ Võ Hùng thì lại muốn khích động hết thầy đại biểu võ minh hợp lực để đối phó với Thanh Y Kiếm Khách. Mọi người có mặt không ai nói gì.

Bỗng một lão già râu quăn cất giọng ồm ồm nói:

- Đại biểu bang Thái Hồ là Hà Trung Trụ xin theo sau Vệ thiếu hiệp.

Thanh Y Kiếm Khách Tư Đồ Vọng lại cất giọng lạnh như băng hỏi:

- Tây Môn Tung! Đây là việc công hay là việc tư mi quyết định mau đi.

Vệ Võ Hùng băng mình ra tuốt gươm cầm tay, gã lớn tiếng:

- Tư Đồ đại hiệp! Bản nhân lấy tư cách là một phần tử võ minh để khiêu chiến với đại hiệp.

Tây Môn Tung quát lên:

- Không được!

Đại biểu các môn phái quá nửa vẻ mặt hầm hầm, còn một ít thì ra chiều nghi hoặc. Cam Đường mắng thầm:

- Quân này thiệt ngu dại, không biết sống chết là gì.

Vệ Võ Hùng y mình có viện trợ đứng bên nên nhìn Thanh Y Kiếm Khách với vẻ mặt kiêu ngạo.

Thanh Y Kiếm Khách đảo mắt nhìn Vệ Võ Hùng hỏi:

- Phải chăng người là con Vệ Phi ở Thanh Long Bảo?

- Phải rồi!

- Cha người với ta là chỗ kết giao...

- Nơi đây không bàn chuyện riêng. Văn bối chỉ biết có công nghĩa võ lâm, ngoài ra không nghĩ gì hết.

- Hài tử! Người có biết hành động như vậy là thế nào không?

- Văn bối biết rồi. Đây là vì chính nghĩa mà ra sức.

- Người lầm rồi đó...

Vệ Võ Hùng ngắt lời:

- Xin đại hiệp rút kiếm ra.

Thanh Y Kiếm Khách sa sầm nét mặt, trầm giọng nói:

- Người hãy lui ra!

- Đại hiệp không dám ứng chiến hay sao?

- Ha ha! Lão phu không dám hại người.

- Đại hiệp nên biết rằng người võ sĩ tiến vào trường đấu thì dễ nhưng rút lui thì khó.

- Người vẫn u mê không tỉnh ư?

- Một lần nữa, văn bối mời đại hiệp rút kiếm ra.

Tây Môn Tung thoáng lộ một nụ cười thâm hiểm, nhưng ít người nhìn thấy. Hắn quát lên:

- Võ Hùng! Ta không cho người mạo hiểm, người làm như vậy chẳng khác gì lấy trứng chọi đá.

Vệ Võ Hùng lớn tiếng la:

- So kiếm đi!

Thanh Y Kiếm Khách dường như bắt buộc cũng quát lên:

- Người hãy ra tay đi!

Vệ Võ Hùng hét lên một tiếng, vung kiếm đâm tới nhanh như điện chớp.

Choang! Tiếng kiếm gây vang lên. Đại biểu các môn phái la lên mấy tiếng kinh hoảng rồi bầu không khí trở lại yên tĩnh.

Vệ Võ Hùng mặt xám như tro tàn. Trong tay gã chỉ còn thanh kiếm gãy mà thanh trường kiếm của đối phương đang nhằm huyết "Thất Khảm" phóng tới.

Trong không trường trừ một số rất ít chừng hai ba người, còn hầu hết không ai nhìn rõ Thanh Y Kiếm Khách từ lúc rút kiếm đến lúc ra chiêu. Nguyên một động tác này đã gần giống như truyện thần thoại. Nếu Thanh Y Kiếm Khách chẳng lưu tình thì đến mười gã Vệ Võ Hùng cũng chết rồi.

Thanh Y Kiếm Khách từ từ thu kiếm về nói:

- Người lui ra đi!

Vệ Võ Hùng vừa hổ thẹn vừa căm phẫn. Gã giơ tay lên định đập vào đầu để tự tử.

Thanh Y Kiếm Khách khẽ búng ngón tay một cái. Cánh tay Vệ Võ Hùng phải hạ ngay xuống.

Tây Môn Tung lạng người ra nắm lấy tay Vệ Võ Hùng kéo về.

Vô Tướng đại sư phái Thiếu Lâm, Ngọc Nhỡn Cái Lương Thượng Thông ở Cái Bang, và người đại biểu phái Võ Đường đồng thời tiến vào trong trường.

Thanh Y Kiếm Khách Tư Đồ Vọng cười lạt nói mát:

- Võ minh làm như vậy thật khiến cho người ta phải lạnh gáy.

Vô Tướng đại sư trang nghiêm nói:

- Thí chủ không nên hành động trái với công đạo. Nên sớm quay đầu vào bờ đi là hơn.

Thanh Y Kiếm Khách đã thấy khó chịu, lão tức run lên hỏi:

- Đại sư! Công đạo là gì? Chính nghĩa là chi? Đại sư có biết tại hạ đến đây vì lẽ gì không? Chân tướng sự việc thế nào? Chẳng lẽ võ minh không đếm xỉa gì đến phải trái, trắng đen, muốn làm gì thì làm ư?

Vô Tướng đại sư chấp tay nói:

- Bọn lão tăng xin yên lặng nghe lời thí chủ.

Tây Môn Tung biến sắc rảo bước tiến ra đồng dục nói:

- Đây là lần đầu tiên bản tòa sử dụng quyền ra hiệu lệnh mà đồng đạo võ lâm đã ban cho. Vụ này là việc riêng của bản tòa. Xin các vị lập tức rời khỏi nơi đây.

Ngọc Nhỡn Cái Lương Thượng Thông khích động nói:

- Minh chủ!...

Tây Môn Tung trầm giọng ngắt lời:

- Lương trưởng lão! Xin nhớ rằng đây là một mệnh lệnh.

Ngọc Nhỡn Cái không nói gì nữa.

Vô Tướng đại sư day lại nhìn Tây Môn Tung nghiêm trang nói:

- Địa vị minh chủ phải đặc biệt khác người. Vinh nhục của minh chủ là vinh nhục của toàn thể võ lâm. Bọn lão tăng cần ở lại đây để chứng kiến.

Tây Môn Tung nói bằng một giọng cả quyết:

- Xin tha thứ cho bản tòa không tiện thu hồi mệnh lệnh phát ra lần đầu tiên.

Đại biểu các môn phái ngơ ngác nhìn nhau không biết làm thế nào.

Cam Đường ở trong bóng tối liền dùng phép truyền âm đặc biệt của phái Thiên Tuyệt nói với Bạch Vô Kỵ:

- Bạch trưởng lão! Tại hạ là Thi Thiên Đường đây. Vụ này đã có tại hạ tùy cơ hành động. Trưởng lão nên rời khỏi nơi đây.

Đại biểu phái Thiên Tuyệt liền đồng dục tuyên bố:

- Mệnh lệnh của minh chủ ban ra, chúng ta nên tuân theo mới phải.

Lão nói xong nhìn Tây Môn Tung thì lễ rồi trở gót rút lui.

Đại biểu các phái thấy vậy không lẽ đứng lại cũng bắt chước rút lui dần cho đến hết. Trong trường chỉ còn lại Thanh Y Kiếm Khách, Tây Môn Tung, và bốn tên kiếm sĩ áo gấm mà thôi.

o O o